

24. januar 2020
Sagsnr.: 18/06492
Klagenr.: 1001271
(Tidl.: NMK-3304328, KlageID
211083)
IRO

Planklagenævnet

NÆVNEHUS

Toldboden 2
8800 Viborg

Tlf. 72 40 56 00
CVR-nr. 37 79 55 26
www.naevneshus.dk

AFGØRELSE

**i klagesag om Jammerbugt Kommunes dispensation fra
byplanvedtægt til opførelse af sommerhus på Mågestien,
Brovst**

Jammerbugt Kommune har den 23. august 2017 givet dispensation fra par- tiel byplanvedtægt nr. 2 til opførelse af et sommerhus på ejendommen Mågestien 6, 9460 Brovst.

Planklagenævnet har modtaget en klage over afgørelsen.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

1. Klagen til Planklagenævnet

Et ejerlaug klagede den 26. september 2017 til Planklagenævnet over kommunens afgørelse.

Planklagenævnet modtog klagen den 6. oktober 2017 fra Jammerbugt Kommune.

Der er navnlig klaget over, at kommunen ikke har oplyst sagen tilstrækkeligt og ikke har hjemmel til at give dispensation.

2. Sagens oplysninger

2.1. Ejendommen og byplanvedtægten for området

Klagen vedrører en ejendom, som ligger på Mågestien 6, 9460 Brovst.

Ejendommen er omfattet af partiel byplanvedtægt nr. 2 og ligger i vedtægtens delområde I.

Byplanvedtægten indeholder ikke en redegørelse. Derimod indgår byplanvedtægten sammen med en tinglyst deklaration (herefter benævnt servitut) som bilag til en publikation, som er udgivet af kommunen og det aktieselskab, som har udstykket området til sommerhuse. Publikationen beskriver området, som benævnes Aktieplantagen, og forklarer de udstyknings- og bebyggelsesplaner, som er muliggjort gennem byplanvedtægten samt den tinglyste servitut.

Byplanvedtægtens § 2 fastsætter bestemmelser om områdets anvendelse:

Delområderne I og II må med nedennævnte undtagelser kun anvendes til boligformål, og der må kun opføres sommerhusbebyggelse. Bebyggelsen må alene anvendes til beboelse (natophold) i tidsrummet 1. april – 30. september og uden for dette tidsrum kun til kortvarige ferieophold, week-ends o.lign.

[...]

Byplanvedtægtens § 5, stk. 1, og stk. 2, om bebyggelsens omfang og placering lyder således:

Stk. 1. På hver grund må opføres bygninger med et samlet bruttoetageareal på højst 150 m² således, at de enkelte bygninger på respektive parcellers byggefelter i delområde I ikke overstiger 100 m² i bebygget areal og således, at de enkelte bygninger tilsvarende i delområde II ikke overstiger 65 m².

[...]

Stk. 2. Al bebyggelse skal opføres inden for kvadratiske byggefelter med

sidelinjer på 15 meter.

[...]

Byplanvedtægtens § 6, stk. 4, om bebyggelsens ydre fremtræden lyder således:

[...]

Tagbeklædning skal udføres med sortfarvede materialer.

[...]

Byplanvedtægtens § 10, stk. 1, lyder således:

Mindre betydende lempelser af bestemmelserne i nærværende byplanvedtægt kan indrømmes af kommunalbestyrelsen, såfremt karakteren af det område, som vedtægten søger at skabe eller fastholde ikke derved ændres.

Kommunen har i afgørelsen om dispensation henvist til en publikation, kommunen har udgivet i 2011. Det fremgår af forordet til publikationen, at:

”Grundlag for nye lokalplaner i sommerhusområdet” skal ses som politisk og administrativt værktøj, som skal anvendes, når der i nye lokalplaner skal fastsættes retningslinjer og ved revidering af helhedsplanen for Jammerbugt Kommune.

På side 8-9 under overskriften ”Bebyggelsens omfang” fremgår bl.a. følgende:

Jammerbugt Kommune har valgt, at udgangspunktet skal være, at bygningsreglementet følges, og det betyder at bebyggelsesprocenten normalt sættes til 15 i nye lokalplaner, og at der indlægges en maks. størrelse på ca. 180 m².

2.2. Kommunens afgørelse

Jammerbugt Kommune traf den 23. august 2017 afgørelse om dispensation fra byplanvedtægt nr. 2 til opførelse af et nyt sommerhus på ejendommen Mågestien 6, 9460 Brovst.

Den påtænkte bebyggelse består af to separate bygninger, som er forbundet af en terrasse. Der er toilet og bad i hver af bygningerne.

Kommunen har dispenseret fra byplanvedtægtens § 5, stk. 2, om et maksimalt bruttoetageareal på 150 m² til et samlet bruttoetageareal for sommerhus/anneks og udhus/garage på op til 180 m². Kommunen har begrundet dispensationen med, at den har vurderet, at et sommerhus på 150 m² med et tilhørende vognly/garage på 30 m² vil kunne indpasses på ejendommens forholdsvis store grundareal på mere end 2.000 m², samt at der er andre

3 af 12

sommerhuse i nærområdet med et bruttoetageareal på mere end 150 m². Derudover henviser kommunen til, at der i kommunens ”Grundlag for nye lokalplaner i sommerhusområdet” arbejdes med en bebyggelsesprocent på sommerhuse på 15 og en maksimal størrelse på 180 m². Kommunen bemærker, at såfremt der i fremtiden skal udarbejdes en ny lokalplan for området, vil kommunen tage udgangspunkt i disse retningslinjer.

Derudover har kommunen dispenseret fra byplanvedtægtens § 5, stk. 2, til overskridelse af byggefelt. Kommunen har begrundet dispensationen med, at

bestemmelsen ikke er håndhævet i området, at der er andre byggerier, der ikke overholder byggefeltet, at det ansøgte byggeri kan indpasses på den forholdsvis store grund, samt at byggeriet opretholder en byggestil og placering, der tager højde for det omkringliggende miljø.

Endelig har kommunen givet dispensation fra byplanvedtægtens § 6, stk. 4, om sortfarvede tage. Kommunen har begrundet dispensationen med, at det ansøgte tag af træ med tiden vil patinere til en grå farve, der ikke vil være i væsentlig strid med hverken karakteren af det eksisterende sommerhusområde eller det område, som byplanvedtægten søger at skabe.

Det fremgår af afgørelsen, at dispensationen først må udnyttes, når klagefristen er udløbet, og at det efter denne dato er muligt at behandle ansøgning om byggetilladelse.

2.3. Klagen og bemærkninger til klagen

2.3.1. Korrespondance under klagesagen

I sagen indgår klagen dateret den 21. september 2017. Klageren har uddybet sin klage i brev af 7. november 2017. Kommunen er kommet med bemærkninger til klagen i brev af 5. oktober 2017.

Klagen og bemærkningerne er i hovedtræk gengivet nedenfor.

2.3.2. Herlighedsværdi og skøn

Klageren anfører, at kommunens dispensationer forringer herlighedsværdien af de andre huse i området, og at ønsket om et fremtidssikret sommerhus også kan opnås med en anden udformning. Klageren er slet ikke enig i kommunens skønsmæssige vurdering af, at det ansøgte hus passer ind i områdets karakter.

2.3.3. God forvaltningsskik

Klageren har anført, at kommunen ikke har levet op til god forvaltningsskik bl.a. på grund af ukorrekte påstande og misinformationer, og at kommunens dispensationer derfor er ulovlige. Klageren henviser til, at kommunen har vildledt klageren ved at give urigtige oplysninger om, at der forelå en byggesag, når det ikke var tilfældet. Kommunen har således givet dispensatio-

4 af 12

ner til en fiktiv sag. Klageren anmoder på den baggrund om, at hele sagen erklæres ugyldig.

2.3.4. I strid med servitut

Klageren har gjort gældende, at dispensationerne er i strid med flere bestemmelser i en tinglyst servitut.

2.3.5. Ikke hjemmel til at tillade opførelse af to sommerhuse

Klageren har gjort gældende, at kommunen ikke har hjemmel i byplanvedtægten til at dispensere til, at der opføres to separate beboelseshuse med beboelsesrum, køkken og bad på ejendommen.

2.3.6. Ikke hjemmel til dispensation

Klageren anfører, at kommunens dispensationer ikke har karakter af mindre betydende lempelser og derfor er i strid med byplanvedtægtens § 10, stk. 1. Klageren gør i den forbindelse gældende, at kommunen i henhold til byplanvedtægtens § 9 er enepåtaleberettiget, og derfor har en særlig forpligtelse til at påse, at byplanvedtægten overholdes. Påtaleretten er tillagt kommunen for at skabe garanti for, at naboernes interesser overholdes, hvilket er et

grundlæggende element i borgernes retssikkerhed. Klageren mener ikke, at kommunen har varetaget naboernes interesse og henviser til, at de to nærmeste naboer har gjort indsigelse mod dispensationerne i forbindelse med naboorienteringen.

Klageren henviser desuden til områdebeskrivelsen i publikationen, der indeholder byplanvedtægten og servitutten, jf. afsnit 2.1, hvor af det side 6 fremgår, at de forskellige sommerhuse så at sige kun bør kunne opfattes parcel for parcel, idet helhedsindtrykket, både opfattet fra den enkelte parcel eller fra områdets veje eller stier tilstræbes at være plantage med enkelte huse.

Derudover anfører klageren, at kommunen ikke har hjemmel til at dispensere med henvisning til evt. fremtidige regler, jf. ”grundlag for nye lokalplaner i sommerhusområdet 2011”.

2.3.7. Usaglige hensyn

Klageren har gjort gældende, at denne sag er et forsøg på at indføre ændrede regler ad bagdøren, og at det er begrundet i en politisk målsætning om at få flere fastboende i sommerhusene og dermed flere skatteydere.

2.3.8. Kommunens sagsoplysning

Klageren har anført, at kommunen har givet dispensationerne uden kendskab til området. Klageren anfører, at den kommunale sagsbehandler ikke har noget personligt kendskab til området, herunder områdets kuperede terræn, og han har heller ikke besøgt området. Klageren gør på den baggrund gældende, at kommunen ikke på så løst et grundlag kan vurdere, at det til-

5 af 12

ladte sommerhus ikke ændrer områdets karakter, herunder områdets landskabelige værdi og karakter, samt at det tilladte byggeri kan indpasses på grunden, så det tager højde for det omkringliggende miljø.

Derudover har kommunen i afgørelsen om dispensation lagt vægt på, at der allerede er sommerhuse i nærområdet, der har et bruttoetageareal på mere end 150 m². Dette harmonerer ikke med data fra kommunen, som viser, at kun ét hus har et bebygget areal over 150 m². Kommunens begrundelse er således en standardtekst, der bruges gentagne gange uden belæg.

2.3.9. Kommunens bemærkninger til klagen

Kommunen har på baggrund af klagen oplyst, at kommunen har haft hjemmel i planlovens § 19 til de påklagede dispensationer, og henviser i øvrigt til begrundelsen i afgørelsen.

3. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

3.1. Planklagenævnets kompetence og prøvelse

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.¹

Det er et retligt spørgsmål, om kommunen har haft hjemmel til at give dispensation fra lokalplanen, herunder om kommunens skønsmæssige vurdering er baseret på planlægningsmæssigt relevante hensyn. Det er derudover et retligt spørgsmål, om kommunen har oplyst sagen tilstrækkeligt, før den traf afgørelsen.

Herlighedsværdi og skøn

Om kommunen i det konkrete tilfælde vil meddele dispensation er imidlertid en skønsmæssig afgørelse, som Planklagenævnet ikke kan tage stilling til.

Nævnet kan således ikke tage stilling til, om en dispensation er rimelig eller hensigtsmæssig, herunder i forhold til klagerens interesser. Nævnet kan som følge heraf ikke tage stilling til det af klager anførte om herlighedsværdi og en mere hensigtsmæssig udformning af sommerhuset samt klagerens uenighed i kommunens skønsmæssige vurdering, jf. afsnit 2.3.2.

God forvaltningsskik

Nævnet har ikke kompetence til at tage stilling til klager over isolerede sagsbehandlingsspørgsmål, som ikke har betydning for gyldigheden af en afgørelse, der er påklaget til nævnet. Kommunens vejledning af klageren, jf. afsnit 2.3.3, vil ikke i den konkrete sag kunne medføre ugyldighed af kommunens afgørelse, idet en kommunes stillingtagen til et projekt i forhold til en byplanvedtægt ikke forudsætter, at der foreligger en konkret byggesøgning. Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle dette klagepunkt.

¹ Lovbekendtgørelse nr. 287 af 16. april 2018 om planlægning med senere ændringer.

Servitut

En kommunes mulighed for at administrere på grundlag af privatretlige servitutter fremgår af planlovens § 43. Efter denne bestemmelse kan kommunen ved påbud eller forbud håndhæve overholdelsen af servitutbestemmelser om forhold, hvorom der kan optages bestemmelser i en lokalplan.

Kommunen beslutter selv, om den ønsker at bruge planlovens § 43 til at håndhæve bestemmelser i en privatretlig servitut, hvis betingelserne herfor i øvrigt måtte være opfyldt. En kommunes beslutning om ikke at ville bruge bestemmelsen – hvad enten dette skyldes, at kommunen ikke har ønsket at håndhæve servitutbestemmelsen, at kommunen ikke har fundet, at servitutbestemmelsen er overtrådt, eller at kommunen finder, at servitutbestemmelsen er bortfaldet – er ikke en afgørelse efter planloven og kan derfor ikke påklages til og efterprøves af Planklagenævnet.

Planklagenævnet kan på denne baggrund ikke behandle klagepunktet om, at det tilladte sommerhus efter klagerens opfattelse er i strid med en privatretlig servitutbestemmelse, jf. afsnit 2.3.4.

To sommerhuse på ejendommen

Klageren har gjort gældende, at kommunen ikke har hjemmel i byplanvedtægten til at dispensere til to separate beboelseshuse med beboelsesrum, køkken og bad på ejendommen, jf. afsnit 2.3.5. Kommunen har i den påklagede afgørelse dispenseret fra bestemmelserne om bruttoetageareal, byggefelt og tagbeklædning. Planklagenævnet finder ikke, at kommunen i dispensationen har taget stilling til, hvorvidt der kan opføres to separate beboelseshuse med køkken og bad. Da der endnu ikke er truffet en afgørelse herom, kan Planklagenævnet ikke behandle dette klagepunkt. Nævnet bemærker, at når kommunen træffer afgørelse om byggetilladelse til byggeriet, vil kommunen i den forbindelse skulle tage stilling til, om det ansøgte byggeri i øvrigt er i overensstemmelse med byplanvedtægten. Denne afgørelse vil kunne påklages særskilt i henhold til klagevejledningen.

3.2. Umiddelbart tilladt eller krav om dispensation

Bestemmelserne i en lokalplan er bindende over for borgerne, jf. planlovens § 18. Det betyder, at nye forhold, der er i overensstemmelse med lokalplanen, eller som ikke er reguleret af lokalplanen, er umiddelbart tilladte efter planloven. Derimod forudsætter dispositioner, der ikke er i

overensstemmelse med lokalplanen, at kommunen kan og vil dispensere fra lokalplanbestemmelserne. Det samme gælder i forhold til byplanvedtægter.²

Bruttoetageareal

Byplanvedtægten fastsætter i § 5, stk. 1, at der på hver grund må opføres bygninger med et samlet bruttoetageareal på højst 150 m². Der er givet tilla-

² Jf. planlovens § 68, stk. 2, modsætningsvis.

7 af 12

delse til at opføre bygninger med et samlet bruttoetageareal på 180 m². Planklagenævnet finder ikke, at dette er i overensstemmelse med byplanvedtægten, og forholdet kræver derfor dispensation, jf. planlovens § 19.

Byggefelt

Byplanvedtægten fastsætter i § 5, stk., 2, at al bebyggelse skal opføres inden for kvadratiske byggefelt med sidelinjer på 15 m. Der er ansøgt om at overskride dette byggefelt. Planklagenævnet finder ikke, at dette er i overensstemmelse med byplanvedtægten, og forholdet kræver derfor dispensation, jf. planlovens § 19.

Tagbeklædning

Byplanvedtægten fastsætter i § 6, stk. 4, at tagbeklædning skal udføres i sortfarvede materialer. Der er ansøgt om at beklæde taget med træ. Planklagenævnet finder ikke, at dette er i overensstemmelse med byplanvedtægten, og forholdet kræver derfor dispensation, jf. planlovens § 19.

3.3. Mulighed for at give dispensation

En kommune kan dispensere fra en byplanvedtægt, hvis dispensationen ikke er i strid med vedtægtens principper, eller hvis dispensationen tidsbegrænses, jf. planlovens § 19, stk. 1. Videregående afvigelser end dem, der er nævnt i stk. 1, kræver vedtagelse af en ny lokalplan, jf. planlovens § 19, stk. 2.

Principperne i en lokalplan er efter lovbestemmelsens forarbejder planens formålsbestemmelse og de anvendelsesbestemmelser, som er fastsat ud fra formålet med planen. Principperne omfatter ifølge forarbejderne også den planlagte struktur, fordeling mellem friarealer og bebyggede arealer. Det samme gælder i forhold til byplanvedtægter.

Principperne omfatter derimod som hovedregel ikke de bestemmelser, der mere detaljeret regulerer bebyggelsens omfang, udformning og placering, medmindre disse bestemmelser netop er fastlagt for at fastholde en særlig udformning af bebyggelsen.

At en bebyggelsesregulerende bestemmelse i en lokalplan må anses for at være en del af principperne i planen, kan følge af en detaljeret formålsbestemmelse, der specifikt henviser til den pågældende bebyggelsesregulerende bestemmelse, eller af karakteren og detaljeringsgraden af lokalplanbestemmelsen eller lokalplanen. I den forbindelse kan baggrunden for lokalplanen have betydning under forudsætning af, at denne har fundet udtryk i lokalplanen.³

Det følger af byplanvedtægtens § 10, stk. 1, at mindre betydende lempelser af bestemmelserne i byplanvedtægten kan indrømmes af byrådet, såfremt

³ Der henvises bl.a. til NMK-33-04159 og 19/01020.

karaktern af det kvarter, som vedtægten søger at skabe eller fastholde, ikke derved ændres. Dette svarer til en generel bestemmelse om dispensationsadgang, der fremgik af daværende byplanvedtægter med hjemmel i den da gældende lov. Denne begrænsning blev efterfølgende medtaget som en generel begrænsning af kommunernes delegationskompetence i kommuneplanloven i § 47, stk. 3, som senere blev afløst af planlovens § 19.

Nævnet opfatter bestemmelsen som en henvisning til den til enhver tid gældende hjemmel til dispensation. Nævnet antager således ikke, at hensigten med bestemmelsen har været at begrænse dispensationskompetencen i forhold til den, der fremgår af lovgivningen. Byplanvedtægtens § 10, stk. 1, har derfor ikke nogen selvstændig retsvirkning.

Planklagenævnet finder, at byplanvedtægtens § 5, stk. 1 og 2, samt § 6, stk. 4, er bebyggelsesregulerende bestemmelser. Byplanvedtægten indeholder ikke en formålsbestemmelse, og anvendelsesbestemmelsen vedrører ikke udformningen af bebyggelsen. Byplanvedtægtens § 5, stk. 1 og 2, samt § 6, stk. 4, er desuden ikke fremhævet på en særlig måde. Planklagenævnet finder på den baggrund ikke, at bestemmelserne er en del af byplanvedtægtens principper, og kommunen kan således efter et konkret skøn dispensere fra bestemmelserne.

Nævnet bemærker, at den publikation, der er udgivet i forbindelse med vedtagelsen af byplanvedtægten, jf. afsnit 2.1, ikke er en del af byplanvedtægten og derfor ikke indgår som fortolkningsbidrag til vedtægtens bestemmelser, som anført af klageren, jf. afsnit 2.3.6.

Selve afgørelsen om dispensation er baseret på en skønsmæssig vurdering, der ikke kan efterprøves af Planklagenævnet. Kommunens afgørelse skal imidlertid være i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige regler og retsgrundsætninger, herunder saglighed og sagsoplysning.

3.4. Usaglige hensyn

Klageren har gjort gældende, at kommunens afgørelse er begrundet i en politisk målsætning om at få flere fastboende i sommerhusene og dermed flere skatteydere, jf. afsnit 2.3.7.

En kommune skal foretage en konkret og individuel vurdering af det ansøgte, og kommunens skønsmæssige vurdering skal være baseret på saglige og planlægningsmæssigt relevante hensyn.

Kommunen har begrundet dispensationerne med, at det ansøgte sommerhus vil kunne indpasses på ejendommen, og at byggeriet opretholder en byggestil og placering, der tager højde for det omkringliggende miljø.

Nævnet finder, at kommunen har foretaget en konkret skønsmæssig vurdering af det ansøgte baseret på saglige og aktuelle planlægningsmæssigt relevante hensyn.

Klageren har desuden henvist til, at kommunen har lagt vægt på, at andre sommerhuse i området overskrider bestemmelserne om bruttoetageareal og byggefelt, men at dette ikke er korrekt, idet data fra kommunen viser, at kun ét hus har et bebygget areal over 150 m², jf. afsnit 2.3.8.

Nævnet bemærker hertil, at en kommune ikke er afskåret fra at ændre sin dispensationspraksis, forudsat at der er tale om en generel praksisændring, som er baseret på saglige og planlægningsmæssigt relevante hensyn, og at den ændrede praksis følges konsekvent.

Det fremgår af sagens oplysninger, at kommunen i hvert fald i ét tilfælde har dispenseret til et hus med et bebygget areal over 150 m². Derudover fremgår det af kommunens publikation ”Grundlag for nye lokalplaner i sommerhusområdet”, jf. afsnit 2.1, at kommunen generelt ønsker, at der administreres med en maksimal størrelse på 180 m² for bebyggelse i sommerhusområder. Kommunen har oplyst, at såfremt der i fremtiden skal udarbejdes en ny lokalplan for området, vil kommunen tage udgangspunkt i disse retningslinjer.

Planklagenævnet finder på denne baggrund, at kommunen har haft til hensigt at ændre praksis for den tilladte størrelse af sommerhuse i kommunen. Nævnet finder det på den baggrund ikke afgørende, at kommunen i dispensationen har henvist til, at der er andre sommerhuse i nærområdet med et bruttoetageareal på mere end 150 m², uanset om dette indtil videre kun er sket i et enkelt tilfælde.

3.5. Officialprincippet

Kommunen skal ved behandlingen af afgørelser om dispensation overholde almindelige forvaltningsretlige principper.

Det er et grundlæggende forvaltningsretligt princip, at kommunen selv, eventuelt i samarbejde med andre myndigheder, skal fremskaffe de nødvendige oplysninger om en sag eller sørge for, at private (typisk parten eller parterne i en sag) medvirker til oplysning af sagen. Dette princip kaldes officialprincippet eller undersøgelsesprincippet. Princippet sikrer, at der er et tilstrækkeligt faktisk og retligt grundlag for afgørelsen. Overholdelsen af princippet er derfor generelt af væsentlig betydning for en afgørelses lovlighed og rigtighed. Kravene til oplysning af faktum kan dog ikke præciseres generelt, og de er i vid udstrækning skønsmæssige.

En kommune har ikke en generel pligt til at besigtige en ejendom eller et område, inden der træffes afgørelse om dispensation. Det er muligt at tilvejebringe oplysninger om områdets og ejendommens karakter i et område ved

hjælp af f.eks. kortmateriale og luftfotos.

Planklagenævnet finder ikke, at kommunen har handlet i strid med official- princippet som følge af, at den kommunale sagsbehandler ikke har besigtiget området eller ejendommen. Nævnet har herved lagt vægt på, at det ud fra ansøgningsmaterialet samt kortmateriale og luftfotos af området har været muligt at vurdere sagen. Nævnet har i øvrigt ikke ud fra sagens oplysninger grund til at antage, at kommunen ikke har været i besiddelse af de fornødne oplysninger til at træffe afgørelse i sagen.

3.6. Planklagenævnets afgørelse

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over Jammerbugt Kommunes afgørelse af 23. august 2017 om dispensation fra partiel byplanvedtægt nr. 2 til opførelse af et sommerhus på ejendommen Mågestien 6, 9460 Brovst.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.⁴ Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4, stk. 1, i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnet beklager den lange sagsbehandlingstid.

4. Gebyr

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.⁵

5. Meddelelse og offentliggørelse af afgørelsen

Denne afgørelse gøres tilgængelig for Jammerbugt Kommune, Vækst og Udvikling (sagsnr. 01.02.05-K03-4-17) samt for klageren og dennes eventuelle repræsentant via klageportalen. Afgørelsen sendes desuden til eventuelle andre parter i klagesagen via e-Boks.

⁴ Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet.

⁵ Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Plan- klagenævnet.

Afgørelsen vil blive offentliggjort på <https://pkn.naevneneshus.dk/>. Person- oplysninger vil blive anonymiseret.

Anja Bergman Thuesen Stedfortrædende formand